

Městský soud v Praze
Hybernská 18
111 21 Praha 1
dvojmo

V Praze dne 7. dubna 2015

žalobkyně: JUDr. Klára A. Samková, Ph. D.
bytem Španělská 742/6, 120 00 Praha,

zastoupena: Mgr. Monikou Landovou, advokátkou, se sídlem Španělská 6, 120 00 Praha 2

žalovaná: Česká advokátní komora, IČ 66000777
sídlem Národní 16, 110 00 Praha 1

Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu

Přílohy:

- *kárné rozhodnutí kárného senátu kárné komise ČAK ze dne 10. 6. 2014, sp. zn. K 132/2012*
- *rozhodnutí odvolacího kárného senátu ČAK ze dne 21. 10. 2014, sp. zn. K 132/2012*
- *vyjádření žalobkyně ze dne 1. 1. 2013*
- *vyjádření žalobkyně k odůvodnění rozhodnutí o nevyložení kárného senátu ze dne 24. 4. 2013*
- *odvolání žalobkyně ze dne 25. 7. 2014*
- *nesouhlas žalobkyně se složením kárného senátu ze dne 9. 9. 2014*
- *opětovný nesouhlas žalobkyně se složením kárného senátu ze dne 5. 1. 2015*
- *doplnění odvolání žalobkyně ze dne 30. 7. 2014*
- *článek s rozhovory s P. Rychetským – z 5. 4. 2015 Echo a 3. 4. Hospodářských novin*
- *soubor článků na téma „důstojnost advokáta“*
- *článek o zproštění advokáta Mgr. Lásky.*

I. Úvod

Žalobkyně je advokátkou, zapsanou v seznamu advokátů vedeném Českou advokátní komorou (žalovanou) pod číslem 3005.

Žalovaná je právnickou osobou zřízenou zákonem č. 85/1996 Sb., o advokacii, vykonávající veřejnou správu na úseku advokacie. Jako taková je žalovaná správním orgánem dle § 1 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Dle § 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy právnickou osobou, pokud jí bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy.

Touto žalobou se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí správního orgánu (žalované), kterým byla zkrácena na svých právech, a sice výroku III rozhodnutí kárného senátu kárné komise České advokátní komory ze dne 10. 6. 2014, sp. zn. K 132/2012, ve spojení s rozhodnutím odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise České advokátní komory ze dne 21. 10. 2014, sp. zn. K 132/2012.

Příslušným k projednání žaloby je dle § 7 s. ř. s. krajský soud, v jehož obvodu má své sídlo správní orgán, který vydal ve věci rozhodnutí v prvním stupni, tedy v tomto případě Městský soud v Praze.

Lhůta pro podání žaloby je dle § 72 s. ř. s. dva měsíce poté, kdy bylo rozhodnutí oznámeno žalobci doručením písemného vyhotovení. Rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise České advokátní komory ze dne 21. 10. 2014, sp. zn. K 132/2012, bylo žalobkyni doručeno prostřednictvím datové schránky dne 24. 2. 2015, lhůta pro podání žaloby je tudíž zachována.

II. Předcházející řízení

Rozhodnutím kárného senátu kárné komise ČAK ze dne 10. 6. 2014, sp. zn. K 132/2012, byla žalobkyně uznána vinnou, že

- A. *výrokem „Nejvyšší státní zastupitelství systémem padajícího exkrementu odeslal můj podnět na Vrchní státní zastupitelství v Praze, proti kterému jsem protestovala.“ a „Ve skutečnosti to svědčí o tom, že soustava státního zastupitelství je zkorumpovaná instituce, ve které platí pouze in-siderovské vztahy a občan, byť i v roli obhájce, má právo maximálně na kus papíru, kterým si tak může vytapetovat.. tím jeho použitelnost končí.“* uveřejněnými dne 25. 6. 2012 na www.macetovyutok.cz;
- B. a výrokem: „orgány činné v trestním řízení jsou úplně pitomé nebo podplacené“ proneseným na tiskové konferenci Hlavního města Prahy dne 5. 9. 2013;
- C. a emaily zaslanými JUDr. M. S. a na vědomí dalším osobám (členům SVJ Španělská 742/6) dne 15. 10. 2013, s užitými výrazy: „u prdele, kurvou, kope se do zadku, hýká debilitou, hovno v trávě, zatančit striptýz, trapný ubožáci, nasrat“ ,

dne 31. 10. 2013, kde JUDr. M. S. označila jako „*velkého Maa Ma, který by měl využít psychoterapii pro kompenzaci psychických poruch, jimiž evidentně trpí*“ a dne a 31. 10. 2013, kde JUDr. M. S. označila jako „*podrazáka a sráče*“;

porušila ust. § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve spojení s čl. 4 a čl. 17 Usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997, kterým se stanoví pravidla profesionální a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex), a bylo jí uloženo kárné opatření pokuta ve výši 100.000,- Kč a povinnost k úhradě nákladů kárného řízení ve výši 3.000,- Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně v zachovalé lhůtě odvolání.

Odvolací kárný senát rozhodnutí dne 21. 10. 2014 ve výroku o vině potvrdil a změnil ve výroku o uložení kárného opatření, když snížil uloženou pokutu na polovinu – 50.000,- Kč. Zároveň bylo žalobkyni uloženo uhradit náklady odvolacího kárného řízení ve výši 3.000,- Kč.

III. Žalobní body

Žalobkyně považuje napadená rozhodnutí za nezákonná z následujících důvodů:

1. v obou případech rozhodoval v odvolacím řízení kárný senát složený z osob, u nichž žalobkyně pochybovala a pochybuje o jejich nepodjatosti. Svoje důvody ohledně podjatosti žalobkyně řádně opakovaně vyložila, ovšem odůvodnění, že dané osob nejsou podjaty, je založeno pouze na jejich vlastním tvrzení, což žalobkyně považuje za pouhý formalismus, nikoliv za vypořádání se s jejími námitkami. V případě A. a v případě B. se žalobkyně dopustila výroků, které byly shledány nedůstojnými, při výkonu advokacie – v rámci obhajoby klientů, přičemž klienti byli s vedením obhajoby spokojeni
2. v případě C. se žalobkyně nedopustila vyjadřování, které bylo shledáno nevhodným, v rámci nebo v souvislosti s výkonem advokacie
3. ve všech třech případech je potrestání žalobkyně porušením ústavním pořádkem zaručeného práva na svobodu slova
4. napadená rozhodnutí jsou důsledkem přepjatého formalismu, jsou ve vztahu k žalobkyni šikanózní a jdou proti smyslu zákona o advokacii a etického kodexu advokáta

IV. Argumentace k žalobním bodům

1. Ve všech případech rozhodoval o věci kárný senát složený z osob, u nichž žalobkyně pochybovala a pochybuje o jejich nepodjatosti, neboť námitkami žalobkyně se senát ani nezabýval, natož aby se s nimi vypořádal. Žalobkyně je osobou, která se často a důsledně vymezuje proti komunistickému režimu a osobám, které s tímto režimem v minulosti nějakým způsobem spolupracovaly. Žalobkyně z tohoto opakovaně upozorňovala předsedu Kárné komise ČAK JUDr. Petra Čápa, že má pochybnosti o nepodjatosti členů senátu kárné komise, kteří byli členy České advokátní komory před rokem 1989, přičemž u

některých z nich poukazovala i na důvodné pochybnosti STB. V tomto směru podala žalobkyně i několik námitek podjatosti vůči členům odvolacího kárného senátu, které nebyl shledány důvodnými.

Žalobkyně si dovolí na tomto místě citovat svého advokáta JUDr. Václava Vlka, který ve svém článku „Komunističtí soudci by dnes již soudit neměli“, kde kolega advokát podle názoru žalobkyně přesně vystihl podstatu toho, proč by dnes již jako soudci neměly působit osoby, které jsou zatíženy bývalým členstvím (nebo kandidatury na členství) v komunistické straně: „V České republice je uznávání komunismu, fašismu, nacismu či rasové nesnášenlivosti bráno jako zcela vážně míněný trestný čin. Naše účinná evropská zkušenost říká, že to není bezdůvodné, přesto komunistická minulost soudců nevádí. Podle hesla „nejsme jako oni“ prý nemůžeme posuzovat paušálně. Domnívám se, že právě proto, že uplynulo tolik let od roku 1989, můžeme! **Nechci paušalizovat, ale znám řadu lidí, pro které je členství v KSČ jako členství v NSDAP. Dokážete si představit, že by člen NSDAP mohl nekriticky působit u soustavy soudnictví dvacet let po pádu Adolfa Hitlera? Já bohužel (naštěstí) ne. Stejně tak to mám i ve vztahu k bývalým členům KSČ, každý kdo ví, co všechno dokázala KSČ, její členové a přísluhovači, brutální vrazi a násilníci, zejména v padesátých letech, nemůže být k takovému faktu slepý. Nic na tom nemůže změnit to, že všichni členové KSČ nebyli vrazi a násilníci, a že ti, o kterých zde mluvíme, v drtivé většině vstoupili do KSČ jen proto, aby mohli dosáhnout na funkce soudců. Jenže jedná se nepochybně o morální selhání. Porevoluční prostor, který umožnil „národní usmíření“, třeba jako ve Španělsku poté co zemřel Franco, se pomalu uzavírá. Domnívám se, že boj proti bývalým členům KSČ ve veřejných funkcích je na místě právě proto, že pro další generace symbolizuje zachování těchto lidí ve funkcích mravní relativitu, tedy že zavrženíhodné a nemorální jednání je dlouhodobě tolerováno a ve skutečnosti nic neznamená. Signál pro mladé lidi potom je, že není potřeba narušit dobrou kariéru, ač započatou vstupem do zločinecké organizace. To samozřejmě neznamená, že bolševičtí soudci nemohou působit v soukromém sektoru. Ovšem tam, kde platí zásada, vyslovená jedním předním americkým juristou, že soudce má být především dobrý člověk (a znalost práva není na škodu), už nemají co dělat.“ **Podle myšlenky, že soudce musí být především dobrý (morální) člověk a že členství v komunistické straně po zvěrstvech páchaných komunisty v letech padesátých a po okupaci v roce 1968, je možno považovat za morální selhání, má žalobkyně za to, že ani členy kárné komise České advokátní komory by neměly být osoby, kterým se podobné morální selhání nevyhnulo. Tím méně by takové osoby neměly posuzovat chování a jednání někoho, kdo se proti bývalým členům komunistické strany vymezuje natolik důsledně a hlasitě, jako to činí žalobkyně, neboť je evidentní, že takové osoby nemohou být v přístupu k žalobkyni nestrannými.****

V tomto směru žalobkyně též plně odkazuje na Nález Ústavního soudu z 15. 11. 2010, sp. zn. I ÚS 517/10 dle kterého členství soudce v KKSČ jednak není citlivý osobní údaj, jednak je podstatnou informací pro určité druhy rozhodování tak, že členství v KSČ může být způsobilé pro vyvolání pochyb o podjatosti soudce. Toto rozhodnutí Ústavního soudu je pro Českou advokátní komoru o to více relevantní, že ze všech stavovských právnických povolání pouze advokáti nikdy nepodléhali lustračnímu zákonu a do advokacie odešly prakticky téměř

všechny osoby, které nemohly po roce 1991 zůstat v justici právě z důvodu svého významného angažmá v komunistickém režimu.

Advokáti, kteří byli advokáty již před rokem 1989, byli přijati do České advokátní komory v dobách starého režimu, tedy byli do advokacie přijati dle zákona o advokacii č. 57/1963 Sb. Zde dle § 17 citovaného zákona advokátem může být „...občan Československé socialistické republiky, který je oddán socialistickému zřízení, je občansky bezúhonný, má právnícké vzdělání, vykonával po dobu dvou let úspěšně právní praxi zakončenou závěrečným hodnocením a je členem Sdružení.“ Ze složení kárného senátu je zřejmé, že VŠICHNI členové kárného senátu, který posuzoval žalobkyni, byli „oddaní socialistickému režimu“ a tudíž přesným opakem osobnostního profilu žalobkyně. Dalších pochybnosti ohledně jejich spolupráce s StB se pak žalobkyně plně odkazuje na svá vyjádření adresovaná České advokátní komoře s jedním doplněním, týkající se předsedy odvolací kárné komise, JUDr. Bohuslava Sedlatého, jehož otec je veden v seznamech StB. JUDr. Sedlatý se v e-mailové korespondenci s žalobkyní ohradil, že jeho otec byl naopak StB. pronásledován. K tomu žalobkyně uvádí, že považuje za krajně nepravděpodobné, aby děti osob, které byly označeny jako „nepřátelské režimu“ v dobách nejtěžší normalizace získaly místo advokáta tak, jako JUDr. Bohuslav Sedlatý jun., tedy předseda Odvolací kárné komise.

Důkazy:

- vyjádření žalobkyně k odůvodnění rozhodnutí o nevyločení kárného senátu ze dne 24. 4. 2013
- nesouhlas žalobkyně se složením kárného senátu ze dne 9. 9. 2014
- opětovný nesouhlas žalobkyně se složením kárného senátu ze dne 5. 1. 2015

2. v případě A. a v případě B. se žalobkyně dopustila výroků, které byly shledány nedůstojnými, při výkonu advokacie – v rámci obhajoby klientů

V případě A. žalobkyně „nedůstojný“ výrok umístila na web www.macetovyutok.cz, který se věnoval případu a jeho vyšetřování. V případě B. žalobkyně „nedůstojný“ výrok pronesla na tiskové konferenci. Žalobkyně v případě obou probíraných výroků nespороvala, že je skutečně jejich autorkou, vysvětlila ovšem zároveň, že tyto výroky byly součástí obhajoby jejích klientů a důvody, proč se uchýlila k užití zrovna takových výrazových prostředků. Jednalo se o součást zvolené taktiky v rámci obhajoby klientů žalobkyně, kdy obě kauzy byly široce mediálně sledované a text i prohlášení nebyly primárně určeny právnícké veřejnosti, ale naopak veřejnosti laické, u které se právní vzdělání nepředpokládá. Srozumitelnost a lapidárnost vyjádření tedy byla dle názoru žalobkyně zcela na místě.

Stěžovatelka upozorňuje, že ani v jednom z těchto dvou případů to nebyla ona či její klienti, kdo masovou mediální kampaň zahájili. V případě „mačetového útoku“ se jednalo téměř o lidové povstání proti Romům, kdy trestný čin, ve kterém žalobkyně obhajovala svoje klienty, způsobil několikaměsíční vlnu masových demonstrací na severu Čech a nutnost prvního policejního zásahu vůči demonstrantům i pomocí ozbrojené policie a vodních děl. Řadu měsíců média pokrývala tyto události intenzivním zpravodajstvím. Hodnocení výroku žalobkyně v tomto kontextu tak, jak to učinila odvolací kárná komise, totiž jako

„prostořekost“ – to je vtip sám o sobě... „Rovnost zbraní“, totiž na jedné straně veškerá česká média, včetně nejsprostších mediálních útoků na a někdy i za hranicí lynče a vedle toho výrok žalobkyně, uveřejněný na webových stránkách, totiž byly v tak hrubém nepoměru, že své odsouzení Českou advokátní komorou žalobkyně vnímá jako faktické přidání se ČAK k tomuto lynči páchaném jak na ní, tak na jejích bývalých klientech.

V druhém případě, totiž obhajobě při případu OPENCARD, se jednalo o zneužití finančních prostředků z pokladny hl. m. Prahy v rozsahu, který překračoval dosavadní zkušenosti. Zde se jednalo o případ, kdy bylo na místě, aby veřejnost, a to především veřejnost laická, rozuměla tomu, co se děje.

Na tomto místě je nutno zároveň upozornit, že to nebyli klienti žalobkyně, kdo si na žalobkyni užitě výrazové prostředky stěžoval. Klienti žalobkyně byli naopak se zvolenou obhajobou spokojeni, souhlasili s ní, ba na její tvorbě se podíleli. Zákon o advokacii i etický kodex advokáta sledují jako jeden z nejdůležitějších cílů ochranu klienta a jeho oprávněných zájmů. Jedním ze stěžejních pravidel etiky advokáta je skutečnost, že *oprávněné zájmy klienta mají přednost před oprávněnými zájmy advokáta*. Z tohoto vyplývá, že je to právě zájem klienta, který má v každém případě převážet, je to klient, který je především ochraňován. **V tomto konkrétním případě (výroky A. a B.) se ovšem klientům žalobkyně žádná újma (ani její pouhé riziko) nepříhoda a tito byli se zvoleným způsobem obhajoby spokojeni. Pokud nyní žalovaná žalobkyni za jednotlivou část obhajoby penalizuje, staví zájem svůj (ochrana abstraktní důstojnosti advokáta) nad zájem klienta.** Žalované nepřisluší hodnotit, zda žalobkyně zvolila či nezvolila ten nejvhodnější způsob ochrany práv svého klienta, natož ji za důslednou a důraznou ochranu práv klienta penalizovat. Zároveň nelze přehlédnout skutečnost, že „oznamovateli“ rozporovaného kárného provinění byly fakticky **protistrany!** V případě výroku na webových stránkách www.macetovyutok.cz to byl policejní vyšetřovatel kpt. Kortan, který tzv. mačetový útok vyšetřoval a který od samého počátku usiloval o to, aby zmařil obhajobu vedenou žalobkyní, což se mu také nakonec zprostředkovaně podařilo. V případě výroku na tiskové konferenci to byla státní zástupkyně JUDr. Dagmar Máchová, sama vyšetřovaná parlamentní komisí pro podezřelé nakládání a manipulaci s vyšetřováním causy Opencard, tedy z jednání neporovnatelně horšího, než bylo to jednání, které „orgánům činným v trestním řízení“, tedy i jí samotné, kladla za vinu žalobkyně. **Česká advokátní komora tak fakticky manipuluje obhajobou v mediálně sledovaných kauzách a svým jednáním zastrahuje obhajobu a ztěžuje žalobkyni její práci advokátky. Česká advokátní komora tak působí proti nezávislosti advokáta** a brání tak – byť zprostředkovaně – naplnění práva na spravedlivý proces vůči klientům žalobkyně.

Evidentní zasahování ČAK do způsobu obhajoby žalobkyně je viditelný zejména při obhajobě tzv. „mačetových útočníků“, kdy v průběhu obhajoby žalobkyni na ní byly různými orgány státní moci podány tři další kárné stížnosti, jedna neoprávněná stížnost JUDr. Bradáčové k Úřadu na ochranu osobních údajů a jednu další stížnost si vykonstruovala samotná Česká advokátní komora. Žalobkyně musela obětovat desítky hodin svého času, aby

tyto stížnosti odvrátila, což se nakonec povedlo¹. V obou případech, ve kterých ČAK shledal žalobkyni vinnou, byly původci stížnosti protistrany, které navíc byly ve velmi specifickém právním postavení. V obou případech to totiž byly státní orgány, tedy orgány státní moci. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že právě fakt, že si stěžovaly orgány státní moci, mělo na způsob vyřízení stížností podstatný vliv.

Obzvláště zřetelné to je opět při pohledu na původní žalobu ve věci „mačetový útok“, kde dle původního znění kárné žaloby se měla žalobkyně dopustit asi pěti dalších rozsáhlých prohřešků, které ovšem pod důslednou obhajobou žalobkyně roztály jako sníh na slunci. V zoufalé snaze dosáhnout alespoň nějakého odsouzení žalobkyně, aby celá kárná žaloba úplně nespadla na zem, odsoudil kárný senát v této věci alespoň výrok o „padajícím exkrementu“. Pikantní na tomto odsudku je, že nemožnost dobrat se nápravy v rámci stížností na způsob vyřizování podnětů státními žalobci je jedním z podstatných důvodů, pro který je již řadu měsíců v jednání nový zákon o státních zastupitelstvích – tedy problém, na který poukázala žalobkyně, se ukazuje být jako systémový problém, který je v současnosti diskutovaný nejen odbornou, ale i občanskou laickou veřejností. Za vyslovení názoru, který se vyjadřuje k obecnému problému v neprávním jazyce, je žalobkyně ovšem penalizována. O závažných pochybeních státních zástupců ve smyslu jejich nedostatečné práce, nedostatečné odbornosti a manipulativním stíhání vybraných případů mluví i předseda Ústavního soudu JUDr. Rychetský². Obsahově je podezření, které na téma státních zástupců publikuje, neporovnatelně horší, než je vyjádření žalobkyně. Ještě že pan předseda Ústavního soudu má členství v ČAK pozastaveno, jinak by mohl být kárně stíhán.

3. v případě C. se žalobkyně nedopustila vyjadřování, které bylo shledáno nevhodným, v rámci nebo v souvislosti s výkonem advokacie

V případě výroků popsaných pod bodem C. se žalobkyně k jejich užití uchýlila v rámci výkonu svých práv coby členka Sdružení vlastníků jednotek domu Španělská 742/6, Praha. Činnost žalobkyně v SVJ Španělská 742/6 **nemá žádnou souvislost s výkonem advokacie**, žalobkyně je členem SVJ v důsledku faktu, že je vlastníkem několika jednotek v domě, k němuž se SVJ vztahuje. Další členové SVJ tak nepřístupují k žalobkyni primárně jako k advokátce. V rámci SVJ není pro jednotlivé členy rozhodující zaměstnání ostatních členů, rozhodující jsou pouze jejich názory a představy v péči o nemovitost v SVJ. Přestože k emailům žalobkyně jsou vždy automaticky připojeny v rámci jejího „podpisu“ připojeny odkazy na její webové stránky, **je v tomto případě evidentní, že žalobkyně nejednala v rámci výkonu advokacie a ani v souvislosti s ním**. Podáním stížnosti k žalované JUDr. Marcel Stehlík řešil osobní konflikt mezi ním a žalobkyní, který taktéž pramenil pouze z členství obou v předmětném SVJ a vznikl tím způsobem, že žalobkyně odmítla akceptovat jednání JUDr. Marcela Stehlíka, které považovala za snahu dotyčného obohatit se na úkor ostatních členů SVJ. **Žalobkyně považuje skutečnost, že žalovaná měla potřebu vstupovat**

¹ jednalo se o kárné stížnosti č. 107/2012 ze dne 26. 1. 2012, kterou ČAK vyprodukovala sama na základě článků v médiích, č. 143/2012 z 8. 2. 2012 od vyšetřovatele kpt. Kortana, č. 125/2013 ze dne 12. 2. 2013 od státního zástupce KSZ Liberec Mgr. Kadlčky

² viz portál Ech: <http://echo24.cz/a/wgZe7/tak-pravil-rychetsky-ale-jeho-obavy-jsou-malo>

do jejích osobních konfliktů (mimo výkon advokacie) za překročení kompetence žalované a za šikanózní přístup k žalobkyni.

Odvolací senát zdůraznil, že žalobkyně rozesílala e-maily s údajně hanlivým obsahem „víceru osobám“, Vůbec nebrala na zřetel skutečnost, že tyto osob byly pouze ti, kteří byli členy SVJ, a tudíž mohli být postiženi jednáním oznamovatele. Navíc **jak prvoinstanční, tak odvolací kárná komise se odmítala zabývat situací, která vedla žalobkyni k užití těchto výrazů, odmítla provést jakýkoliv důkaz v tomto směru, odmítla její žádost o výslech JUDr. Stehlíka a tak jí fakticky naprosto znemožnila jakoukoliv obhajobu.**

Svým rozhodnutím Česká advokátní komora významně zasáhla do soukromého života žalobkyně i do budoucna, neboť „nastavila situaci“, kdy jakékoliv jednání jakéhokoliv advokáta ve sféře mimo advokacii může být podrobena kritice ČAK a také postiženo. Advokát se tak stává fakticky rukojmím České advokátní komory, což na příklad v exponovaných případech, kdy může být na výsledcích určitých sporů „státní zájem“, může být přímo fatální. Náznaky tohoto jednání ČAK již byly dříve, např. při kárném postihu Mgr. Lásky nebo JUDr. Petra Kočího, Ph.D.

Právě případ Mgr. Václava Lásky prokazuje, že oba kárné senáty vystupovaly proti žalobkyni zaujatě, neboť případ posoudily zcela jinak, než případ nynějšího senátora, advokáta Mgr. Václava Lásky. Ten byl v první instanci kárně odsouzen za to, že dal ve svém veřejném vystoupení (tedy zcela stejně, jako žalobkyně) do souvislosti údajnou trestnou činnost v pražském dopravním podniku s advokátní kanceláří Šachta&Parners. Odvolací senát dal Mgr. Láskovi zcela zapravdu v jeho obhajobě, kdy tento tvrdil, **že za své verbální projevy by mohl být kárně potrestán pouze tehdy, pokud by byly vědomě nepravdivé.** Zde žalobkyně předestřela v prvním i druhém případě důkazy o tom, že její výroky **byly oprávněné a pravdivé,** avšak ČAK na to nedbala. Ve třetím případě se oprávněností užití výroků vůbec odmítla zabývat. Jestliže v jednom případě je za stejný skutek advokát zcela zproštěn a v druhém případě je advokátka – žalobkyně – kárně potrestána, je to skutečně velmi podivné. Žalobkyně znovu poukazuje na to, že Česká advokátní komora vůči ní postupuje nestandardně, a to dokonce v rozporu se svou vlastní judikaturou.

V případě žalobkyně pak ČAK nepřímo zasáhla i do jejích vlastnických práv, kdy navždy deformovala vztahy v SVJ Španělská 6. Ohroženy jsou naprosto všechny projevy života žalobkyně. Nyní je zřejmé, že v podstatě s jakoukoliv kritikou, nesouhlasem, se může kdokoli obrátit na ČAK se stížností proti žalobkyni v jakékoliv věci. ČAK tak vytvořila stav, kdy určité osoby, totiž advokáti, mají výrazně méně práv, než ostatní občané.

4. ve všech třech případech je potrestání žalobkyně porušením ústavním pořádkem zaručeného práva na svobodu projevu.

Dle čl. 17 Listiny základních práv a svobod je svoboda projevu zaručena a lze ji omezit zákonem pouze v případě, že se jedná o opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost a ochranu veřejného zdraví a mravnosti.

Údajně nedůstojnými výroky písm. A. a B. vyjádřila žalobkyně svůj názor na fungování dalších složek justice. Ačkoli ve svých rozhodnutích tvrdí žalovaná opak, **nikoli za formu, ale za obsah těchto výroků, tedy za vyjádření svého názoru, byla žalobkyně potrestána.** Protože v takovém omezení práva na svobodu projevu lze jen těžko spatřovat některý ze zájmů, zakotvených v Listině, jedná se bezpochyby o omezení neoprávněné a tudíž nepřipustné.

V nálezu ESLP *Feldek proti Rakousku* soud zdůraznil, že **svoboda názoru pokrývá i formu, kterou je sdělován**, a která ne vždy musí být uhlazená, zvláště reaguje-li na pobuřující fakta. O tom, že se ve všech případech jedná o pobuřující fakta, v prvních dvou případech dokonce o fakta mediálně a veřejně propíraná, v druhém případě zasahující do práv vícera osob, nemůže být pochyb. I kdyby tudíž žalobkyně přijala tvrzení žalované, že za závadnou považuje formu jejího vyjádření, musela by kontrovat právě tímto názorem ESLP, který vyjadřuje ustálené vnímání svobody projevu jako jedné z nejdůležitějších politických svobod v demokratické společnosti.

5. Pozoruhodné jsou ústavně-právní aspekty kárného postihu žalobkyně.

Čl. 2 odst. 4 Ústavy – zák. č. 1/1993 Sb. říká:

„(4) Každý občan může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá.“

Stejně tak uvádí i čl. 2 odst. (3) Listiny základních práv a svobod, zák. č. 2/1993 Sb.:

„Každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá.“

Rozhodnutí České advokátní komory a jejích kárných komisí se však opírá pouze o vnitrostavovský předpis, Etický kodex advokacie, který je hluboce podzákonnou normou. To, že výkladem tohoto podzákonného předpisu ČAK omezuje ústavně zaručená práva, Českou advokátní komoru evidentně vůbec netrápí: což je ovšem ve svých důsledcích ještě podstatně smutnější než vůbec celé kárné stíhání žalobkyně.

6. napadená rozhodnutí jsou důsledkem přepjatého formalismu, jsou ve vztahu k žalobkyni šikanózní a jdou proti smyslu zákona o advokacii a etického kodexu advokáta

Jak již žalobkyně nadesla výše, nejdůležitějším účelem existence etického kodexu advokáta je ochrana klientů a jejich oprávněných zájmů. Žalobkyně v uvedených případech postupovala v zájmu svých klientů, sporné výroky byly proneseny v rámci zvolené obhajoby. Klientům žalobkyně nevznikla žádná újma (ani její riziko). **Nebyli to též klienti žalobkyně, kdo si na žalobkyni k žalované stěžoval – v prvním případě to byl zaměstnanec policie ČR, ve druhém státní zástupkyně – tedy vždy složky OČTŘ, kterým žalobkyně důsledně vedenou obhajobou stěžovala práci a které měly zájem žalobkyni minimálně zastrašit.** Pokud žalovaná penalizuje žalobkyni za výroky, učiněné v zájmu jejích klientů v rámci

obhajoby, postupuje proti smyslu příslušných ustanovení zákona o advokacii i etického kodexu advokáta, protože nadřazuje zájem svůj nad zájem klienta.

Žalovaná dále upozorňuje na skutečnost, že **neexistuje žádná definice pojmu „důstojnost advokáta“**, není nastavena žádná hranice, která by určovala, co je a co není důstojné advokátního stavu. Výklad pojmu „důstojnost advokáta“ tak podléhá naprosté svévoli výkladu kárných komisí, a to i s ohledem na to, kdo je v konkrétním případě souzen. Zde je na místě připomenout, že ani v dosavadní kárné judikatuře není pojem „důstojnost advokáta“ řádně vysvětlen, ve vztahu k počínům mimo výkon advokacie pak dle lustrací žalobkyně v souboru kárné judikatury nebyl ani projednáván. O to významnější je skutečnost, že ani jedno z rozhodnutí, napadených touto žalobou, neobsahuje důslednou specifikaci toho, jak přesně se žalobkyně zprotivila požadavku na zachování důstojnosti advokáta. V případě pojmu „důstojnost advokáta“ se jedná o zcela abstraktní entitu, která je konkretizována pouze úvahami členů kárné komise žalované *ad hoc* při posuzování jednotlivých kárných žalob.

Pokud se týká judikatury, tak otázka „důstojnosti advokáta“ je formálně zmíněna v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 5 As 34/2003. Tato judikatura se však vztahuje k naprosto jiným případům a není možno ji ani vzdáleně na posuzované případy použít.

7. Kárný postih je v rozporu se zásadami trestního práva, kterému i kárné řízení podléhá.

Kárné řízení je specifickým druhem trestního řízení, neboť rozhoduje o vině a trestu. Tato skutečnost se odráží také v tom, že subsidiárně jsou pro kárné řízení užívány postupy trestního řádu. Z tohoto důvodu je žalobkyně přesvědčena, že i zde platí subsidiarita trestního řízení, zakotvená v § 12 trestního zákona, který zní:

„Trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu.“

Kárný postih advokáta je ovšem konstruován tak, že subsidiaritu trestního, zde rozuměj kárného postihu, není možno vůbec uplatnit. Není ani možno se fakticky vyvinít způsobem, který zná občanské právo, a které v případě výroků spočívá v tom, že ten, kdo výroky pronesl, může podat tzv. „důkaz pravdy“, tedy prokázat, že jeho výroky byly oprávněné. Právě těmito návrhy důkazů se obě komise odmítly explicitně zabývat, což je obzvláště zřetelné v případě kárných žalob B. a C. Žalobkyně tedy namítá, že jí bylo upřeno právo na spravedlivý proces, když nebyly připuštěny její návrhy důkazů na provedení „důkazů pravdy“ a když tyto předložila (viz obsáhlý materiál ke stěžovatelce JUDr. Dagmar Máchové v cause OPENCARD), tak se kárná komise tímto odmítla zabývat.

V případě žalob na ochranu dobrého jména právnické osoby se může žalovaný (domnělý škůdce) vyvinít tím, že prokáže, že právnická osoba dobré jméno neměla již před tím, než došlo k spornému jednání domnělého škůdce. Totéž platí při žalobě na ochranu osobnosti. Tím, že ČAK odmítla provést tyto důkazy, navržené žalobkyní, zcela znemožnila její obhajobu. Neexistuje totiž způsob, jak „důkaz pravdy“ podat a vhodnost a přiměřenost výroků ospravedlnit.

8. Rozpor z čl. 1 Listiny základních práv a svobod:

Čl. 1 Listiny základních práv a svobod zní:

Lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti i v právech. Základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezcizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné.

Zde ovšem Česká advokátní komora operuje s tím, že někteří lidé požívají větší důstojnosti, a to z titulu svého povolání, totiž jako příslušníci advokacie. Co však touto „důstojností“ advokáta je, není uvedeno nikde, a to ani v příkladném výčtu. Jedná se tedy opět zcela subjektivní postoj ČAKu, který opět je v rozporu s úhelným základem ochrany základních práv a svobod.

Analogicky k problematice „důkazu pravdy“ žalobkyně upozorňuje, že **žalovaná Česká advokátní komora nemá dobré jméno, resp. advokáti nemají „důstojnost“ v jiné míře, než v jaké se o „důstojnosti“ hovoří ve vztahu ke všem občanům. Tím absurdnější je ovšem představa, že by této neexistující entitě, v posledním případě dokonce aplikované mimo výkon advokacie, mohly výroky žalobkyně ublížit.** Žalobkyně přikládá k této žalobě výběr z článků z médií, pojednávajících o aférách advokátů v poslední době. Advokáti dnes mají u veřejnosti jen o málo lepší pověst než exekutoři a zasloužili se o to kolegové, kteří zpronevěřili peníze klientů, kolegové trestně stíhaní pro podezření z ovlivňování průběhu trestního řízení, a další. **Žalobkyně má za to, že, i kdyby byly její výroky shledány nevhodnými, sotva může poškodit něco, co již utrpělo (mimo jiné) stovkami zpronevěřených milionů peněz klientů.** V tomto kontextu považuje žalobkyně své kárné potrestání za formalistickou aplikaci práva a za rozhodnutí vůči žalobkyni šikanózní.

V.

Závěr

S ohledem na výše uvedené žádá žalobkyně soud, aby vydal tento

R o z s u d e k

- I. **Rozhodnutí kárného senátu kárné komise ČAK ze dne 10. 6. 2014, sp. zn. K 132/2012 a rozhodnutí odvolacího kárného senátu ČAK ze dne 21. 10. 2014, sp. zn. K 132/2012, se ve výroku III ruší.**
- II. **Žalobkyně má nárok na náhradu nákladů tohoto řízení.**

JUDr. Klára A. Samková, Ph. D.

